

افزایش قبولی در دانشگاه، چگونه امید را در دشتیاری سیستان و بلوچستان زنده کرد؟

تعبیر رؤیای بچه‌های پیر سهراب

مریم طالشکی
گزارش نویسن

آنها رؤیایی داشتند؛ یک رؤیای کوچک که از نظر خودشان البته بزرگ و دست نیافتنی بود. کوچکی و بزرگی آرزوها برای هرکس یک جور تعریف می‌شود. رؤیای بزرگ کسی ممکن است رؤیای کوچکی برای شما باشد.

رؤیای بزرگ بچه‌های پیرسهراب، گرفتن دیپلم بود و رؤیای محال و دور از باورشان، راهیابی به دانشگاه که خودشان را آنقدر از دروازه درخشان آن دور می‌دیدند که مانند خیالی دور دست در نظرشان محو شده بود.

پیرسهراب، دهستانی در منطقه دشتیاری چابهار با نوجوانانی که رؤیای دانشگاه را در خواب هم نمی‌دیدند، امروز دانشجویانی دارد که خودشان به روستا برمی‌گردند و معلم می‌شوند. روزی می‌گفتند اینجا هیچ معلمی نمی‌ماند چون هر که می‌آید، می‌رود، حالا معلمان روستا در خانه خودشان هستند و روزگار کلاس‌های بی‌معلم و دانش‌آموزان بی‌انگیزه گذشته و اصلا این پیرسهراب، آن پیرسهراب قبلی نیست که نیست.

■ **آمار قبولی چگونه سیر صعودی گرفت؟**

چند سال پیش بود که با بچه‌های مؤسسه «دست یاری به دشتیاری» به پیرسهراب رفتم؛ روز اول مهر و بازگشایی مدارس، بچه‌ها در مدرسه نوسازی شده از سر و کول هم بالا می‌رفتند و ذوق دیوارهای رنگ شده و

«من از خیران ممنونم که در مسیر کنکور ما را همراهی کردند. به ما کتاب‌های تست رساندند که اگر نبودند قبولی برای من و دوستانم سخت می‌شد. من با این کتاب‌ها توانستم روش مطالعه خودم را پیدا کنم. این حمایت‌ها باعث شد هر سال قبولی‌ها بیشتر شود و امیدواریم این حمایت‌ها همچنان ادامه پیدا کند.»

دست‌رسی به ساده‌ترین کتاب‌ها برای بچه‌ها عملاً غیرممکن بود چه برسد به کتاب‌های کنکور. راه دسترسی به نزدیک‌ترین جایی که می‌توانستند کتاب تهیه کنند دور بود و سخت. حالا در نظر بگیریم این بچه‌ها چطور می‌توانستند در رقابت کنکور حرفی برای گفتن داشته باشند، هرچند که به قول سید ابرار حسینی که از قبول شده‌های سال‌های قبل است، بچه‌ها آن روزها بر سر اینکه کدامشان تعداد درس کمتری بیفتند، باهم رقابت می‌کردند و حتی امید ی به گرفتن دیپلم نداشتند.

سید ابرار، سال ۹۶ با کسب رتبه برتر علمی گروه ادبیات فارغ‌التحصیل شده و به بدنه آموزشی استان پیوسته است. او حالا دبیر ادبیات دبیرستان امام علی (ع) پیرسهراب و دبیر انجمن فارغ‌التحصیلان است: «برای من و بچه‌های دیگر منطقه دشتیاری، گرفتن دیپلم و راه پیدا کردن به دانشگاه یک رؤیای دست نیافتنی بود. من با شرایط سخت و بدون امکانات به دانشگاه راه پیدا کردم. پس از آن بچه‌های جهادی دانشگاه علامه خیلی کمک کردند و می‌شود گفت تاریخ آموزشی دشتیاری و

چندان در این منطقه مرسوم نبود اما حالا دخترها هم به دانشگاه می‌روند و در این رؤیای دست یافته با پسرها سهیم هستند.

«من یک دختر از منطقه دشتیاری هستم که امسال دانشگاه قبول شدم. در منطقه ما دخترها قبل از مقطع دبیرستان به ازدواج فکر می‌کنند و شرایط خانواده‌ها طوری است که دخترها در سن پایین صنایع دستی و سوزن دوزی یاد می‌گیرند و کم‌کم مسیرشان از درس و مدرسه جدا می‌شود. اما من همیشه دوست داشتم مثل پسرهای مدرسه پیرسهراب ادامه تحصیل دهم و به دانشگاه بروم. این کار در شرایط ما خیلی سخت بود چون دخترها کمتر از پسرها می‌توانستند امکان ادامه تحصیل داشته باشند. همراهی دانشجویان جهادی و کادر آموزشی مدرسه باعث شد به آنچه که مثل آرزو و رؤیایی دور برابیم بود برسیم. حالا من به‌عنوان دانشجو برای محقق شدن رؤیاهای سایر دختران منطقه تلاش می‌کنم و امیدوارم آنها به آرزوهایشان برسند.»

یکی دیگر از دختران قبول شده در کنکور هم این‌طور می‌گوید: «در واقع کار من خلاف جریان عادی زندگی‌ام بود. من در آن شرایط باور نکردنی با وجود تمام مشقات و حمایت‌ها و پشتیبانی مؤسسه و مجموعه قبول شدم. محیطی که ما در آن زندگی می‌کنیم با محیط شهرهای بزرگ متفاوت است و درس خواندن و وارد دانشگاه شدن کار سختی است. با قبولی ما، کسانی که قبلاً این موضوع

برایشان کم اهمیت بود، انگیزه بیشتری برای قبولی در کنکور پیدا کردند. الان خانواده‌های روستا دوست دارند دخترانشان به دانشگاه فرهنگیان بروند و معلم شوند و در مدارس منطقه مشغول به فعالیت شوند.»

دیگر دختر قبول شده هم از شرایط سخت درس خواندن می‌گوید: «من عضو خانواده پرجمعیتی هستم. در بلوچستان آخر هفته همه اعضای خانواده دور هم جمع می‌شوند و خانه خیلی شلوغ می‌شود و این شرایط مطالعه را برای ما خیلی سخت می‌کرد. توجه به تحصیل دختران در منطقه ما خیلی کم است و فضای شبانه روزی برای دختران در منطقه ما نیست و حتی کتابخانه عمومی هم وجود ندارد که در آن مکان مطالعه کنیم و این شرایط کار ما را خیلی سخت می‌کرد. ما گاهی مجبور می‌شدیم برای مطالعه به خانه فامیل یا حتی انبار خانه برویم. البته کمکی که در برنامه‌ریزی درسی و مسائل کمک آموزشی به ما شد، خیلی تأثیرگذار بود.»

■ **موتور آموختن در منطقه به حرکت درآمده است**

مهسا رضایی، مسئول آموزش مؤسسه هم با بیان اینکه سیر پیشرفت و رشد آموزشی در منطقه دشتیاری صعودی بوده است، می‌گوید: «از آن سال‌هایی که ما فقط با فرستادن کتاب و برگزاری اردوهای دوره‌ای دوسه بار در سال توسط دانشجویهای مسلط به تدریس کارمان را شروع کردیم تا به امروز که آموزش آنلاین هم در منطقه راه افتاده، راه زیادی را پیموده‌ایم. خوشبختانه

هرسال توانسته‌ایم کتاب‌های بیشتری برای بچه‌ها بفرستیم و شرایط خیلی فرق کرده است. هر سال قبولی‌ها رو به افزایش است و این باعث شده موتور حرکت در منطقه به‌صورت خودکفا باشد یعنی دیگر خیلی نیاز نیست ما به آنجا برویم و از اهمیت آموزش صحبت کنیم. این‌جو کاملاً در منطقه وجود دارد چون مدارس نتیجه خوب گرفته‌اند و بقیه هم الگوبری می‌کنند. دبیرستان نمونه منطقه، دبیرستان امام علی (ع) پیرسهراب است که پایگاه ما آنجاست یعنی استادان آنجا اقامت می‌کردند و دوره‌ها آنجا برگزار می‌شد اما همیشه برنامه‌ها به دبیرستان‌های دیگر هم اعلام می‌شد که از کلاس‌ها استفاده کنند.»

رضایی اضافه می‌کند: «ویژگی دبیرستان امام علی (ع) این بود که این روند رشد را خیلی سریع‌تر طی کرد. این چنین شد که منطقه پیرسهراب نمونه شد و بقیه دبیرستان‌ها در مناطق دیگر مثل «ورگی» از پیرسهراب الگوبرداری کردند. ما بچه‌هایی را در پیرسهراب داریم که سال‌های گذشته کنکور قبول شده‌اند و الان در خود منطقه معلم دانشجو هستند. کادر آموزشی پیرسهراب هم خیلی به مدارس باقی مناطق کمک کردند تا شیوه آموزش ارتقا پیدا کند و این همکاری ایجاد شد. از این جهت خیلی وضعیت خوبی پیش آمده که مدارس به هم کمک می‌کنند و جو رقابتی مثبت هم ایجاد شده است.

همه می‌خواهند نتایج قبولی کنکورشان بیشتر شود. جای خوشحالی دارد که مدارس دخترانه هم به این روند پیوسته‌اند. ما سال‌های قبل از مدارس دخترانه اصلاً قبولی کنکور نداشتیم. ما در حد برای بچه‌ها تهیه کنیم البته ایده آل این است که هر دانش آموز یک دست کتاب داشته باشد اما فعلاً بچه‌ها کتاب‌ها را چرخشی استفاده می‌کنند. مشکل کتاب همچنان وجود دارد و همچنین دغدغه فضای مطالعه هم داریم

تغییر در نگرش‌ها تغییر در فضای آموزشی

ما در آن مکان مطالعه کنیم و این شرایط کار ما را خیلی سخت می‌کرد. ما گاهی مجبور می‌شدیم برای مطالعه به خانه فامیل یا حتی انبار خانه برویم. البته کمکی که در برنامه‌ریزی درسی و مسائل کمک آموزشی به ما شد، خیلی تأثیرگذار بود.

دلیل روند روبه‌رشد تحصیل دشتیاری را محمذبخش درخشیده، مدیر دبیرستان امام علی(ع) پیرسهراب این‌طور عنوان می‌کند: «تأثیرگذاری روی بچه‌های منطقه پیرسهراب را از چند محور می‌توانیم مورد بررسی قرار دهیم. محور اول مسأله نگرش است و باورها. شاید فارغ آموزشی ایجاد باور در بچه‌ها خیلی اهمیت داشت. محور دوم، ساخت فضای آموزشی است که کمک زیادی به بچه‌ها کرده و الان منطقه دشتیاری

برای مطالعه نداشتیم برای همین مطالعه من برای کنکور اصولی نبود اما در پایه دوازدهم کتاب‌های آموزشی از طرف خیرین به دست ما رسید. من با تمام وجودم درس می‌خوانم تا زحماتی که آنها برآیم کشیدند جبران شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود

شود